

„Din momentul în care luptele de partid au degenerat în România în lupta pentru existența zilnică, din momentul în care mii de interese private sunt legate de finațe sau de căderea unui partid, nu mai poate fi vorba de neatîrnarea politică...”
- M. Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 701
27 nov. - 3 dec. 2024

Deja nu mai vorbim despre liniștea lumii, nici măcar de pacea ei, ci de neextincția ei din sine...

Cezar Adonis
Mihalache

La drept vorbind, cam așa a început și procesul de anonimizare a ONU... Prea multe decizii independente de interesele finanțatorilor din umbră, prea multe lezări de orgolii ale unor nume și ale unor decidenți ai jocurilor internaționale... Și da, prea multe împotriva unor „personalități”, ele importante, nu atât statele pe care le reprezentau, căci vorbim de un nivel al jocului mondial de șah unde orgoliile, frustrările, neajunsurile, nerespectarea de „les majestes” s-au dovedit adesea mai importante și mai grave ca urmări decât cele de la nivelul obișnuit al „jocului”... Cel în care fandăm noi pe pătrățelele noastre, cel mult trăgându-ne „carourile” de culoarea de sub picioare unul altuia... Dar fără consecințe remarcabile asupra turelor și nici măcar a nebunilor de pe lângă castele „regal”-decizionale, cu atât mai puțin asupra celor mari... Iar cum urmarea de atunci a decăderii rostului ONU, a prestigiului și recunoașterii și respectării fără echivoc a deciziilor sale, a influenței sale firești asupra națiunilor, a fost transformarea într-o organizație tot mai lipsită de putere în fața unor vremuri în care drepturile omului, libertățile, interesele suveran-decizionale ale națiunilor au început a fi ștergute (poate chiar în acest sens având loc aceea ștergere a locului ONU în geopolitica și strategia, măcar informală, dacă nu decizională a lumii), probabil așa se va întâmpla și acum.

Pentru că trăim vremurile în care, și nu întâmplător, rolul instituțiilor la nivel național a fost ștergat... Națiunile au fost reduse la tăcere... Nu doar în dimensiunea lor „verticală”, a emancipării libertăților de exprimare, de evidențiere și impunere a propriilor drepturi și adevăruri, ci și „orizontal”, chiar prin implozii în ele înșine (parte prin procesele de analfabetizare funcțională)... Acum sunt

reduse la tăcere instituțiile mondiale... ONU este deja o stafie în reflexia incidentelor internaționale... Nu mai contează... Nici măcar pe planul „local” al lumii a treia... Iar acum a venit vremea punerii în conul de inacțiune, voit de „ordinea mondială” (o „ordine” nici „veche”, nici „nouă”, când vorbim despre interesele ei, ci, pur și simplu, aceiași, cu alți actori luând locul celor îmbătrâniți sau ieșiți din peisaj), a Curții Penale Internaționale... Iar decizia logică, firească, reparatorie, inclusiv pentru cetățenii israelienii, de emitere de către CPI a mandatului de arestare împotriva unui lider pe care propria țară, propriul popor (nu și națiune, să păstrăm totuși paradigma istoriei așa cum se cuvine!) nu l-au putut extirpa din locul său decizional, în care a produs atâta suferință, distrugere, înfometare, durere, moarte, genocid, această decizie a CPI poate fi dară tocmai acel „Rubicon” pe care ONU l-a trecut la vremea sa din interese la fel de drepte și sănătoase pentru liniștea lumii... Cu deosebirea că, astăzi, nu mai vorbim despre liniștea lumii, nici măcar de pacea ei, ci pur și simplu, de neextincția ei din sine...

Și nu este deloc „accidentală” poziționarea Ungariei... Deținând președenția rotativă (temporară, dar nu formală cum am făcut noi când ne-a venit rândul) a Consiliului UE, l-a invitat la Budapesta pe cetățeanul nelumii vizat de mandatul de arestare CPI. Evident, sub promisiunea că nu va fi arestat... Dar nu acesta este „personajul” central aici... Indiferent de crimele lui împotriva umanității... Ci același veșnic joc de șah, acum, de șansă a Ungariei de a ieși din zona de carouri și petice în alb și negru, din sfera ei de pion și, uneori, „cal troian” al jocului, înspre partea superioară, decizională... Pentru că este o carte de joc pe care Ungaria o pune pe masa Israelului dinspre marii jucători pentru o poziție esențială... Una încă a așteptării, dar esențială.

Posibilitatea intrării în sfera următorului mare „imperiu” al lumii... Căci, UE este în moarte clinică... Financiar, bancar, politic... Iar invitația Ungariei adresată unui cabotin criminal este, de fapt, o ofertă dinspre cealaltă parte a lumii, celălalt „imperiu”, pentru a se așeza la masa viitorilor decidenți... Căci BRICS chiar poate deveni egalul, și apoi depăși UE, ca structură financiar-bancară și economică... Pentru că jocurile pe care le face în felul de așezare a locurilor la propria masă seamănă deja pre bine cu matrapazlăcurile UE... Iar acum se poate vedea de ce, deși Palestina a solicitat aderarea la BRICS în valul atâtor state și națiuni acceptate, a fost pusă totuși „în așteptare”... Chiar dacă ar fi fost o apreciere a sacrificiului ei, o onoare adusă nevinovaților uciși de Israel...

De fapt, se aproprie momentul în care Israelul poate decide gradul de reprezentativitate și influență (nu doar financiar-monetary) a BRICS -ului... Iar Statele Unite se vor ține de promisiunea lor, din propriul congres, dar cu urmări pentru restul lumii... Și va căuta metode prin care să reducă nivelul de manifestare și influență al CPI... Poate chiar prin punerea Curții sub propria lovitură de ciocan juridico-decizional... Iar metode sunt, de la inventarea de argumente ale nonjurisdicției CPI în spațiul american și de interes american, la prevederea posibilității anulării „de facto” a unui asemenea mandat dacă două sau trei state refuză punerea în aplicare (argumentat ori nu, rămâne de văzut)...

Aceasta este lumea de mâine... Nu doar fără instituțiile „tradiționale” (ONU, CPI și vor urma și altele), ci fără instituțiile neîmpăienjenite de corporațiile-guvernamentale...

Sistemul a rupt lanțul sistemelor! Aliluia!

Zoe
Danteș

Jale, plânsete, maică ce ieși din urne? Mai aveau puțin din noapte și se dădeau cu capul de pereți. Cam peste tot, prin latrinele tv... De ce? Cum? Cine? România te-a amendat rău de tot. În tăcere, cu pași mici, cu stat la cozi, că românul e obișnuit să stea. A stat și a ștampilat! A fost ca un val care a venit din afară, de la România alungată cu o sacoșă de haine și două icoane. Doar nu o să spui tu, sistemule, că nu știai ca de trei zile, românul votează pe cel de-l făceați aseară „omul rușilor”? Nu cred asta niciodată. Adică știam noi și nu știați voi?! Știați foarte bine, doar că nu ați mai avut ce face. Nu v-a priit pastila roșie de la licurici. Nu! Că poate undeva, cineva, a avut grijă să vă dea peste degete cu linia. Și probabil, a zis: Gata! Până aici! Și tu, sistemule te-ai conformat. Că asta știi să faci. Sau atât știi să faci. Sistemul sistemelor v-a rupt gâtul. Și tot voi vă întrebați de ce! Cum de ce? O șleahță de borfași care ați distrus țara asta în fiecare zi. De patru ani, îngropați România cu fiecare ceas care trecea, cu fiecare lege pe care o livrați, cu toate mizeriile și minciunile pe care le-ați aruncat în oameni. Ați savurat cu mare plăcere pilula albastră de la licurici. Ați salvat Ucraina, până v-ați dus naibii cu toții și binteles că o să intrați la grămadă în groapa cu gunoi a istoriei. Mai ales ăia cu „echipele câștigătoare”! Sper să nu mai existați ca partid și neamul ăsta să nu uite că singura voastră meserie a fost cea de gropari.

Gropari ai unui neam și a unei țări, cu plăvanul ăla de gât. Plăvanul în zece ani a reușit să vă ducă la sapă de lemn. Politic, ideologic, economic și social. Nu vă rămâne decât să purcedeați la răz bunare. Că doar are destule în raniță. Nu bastoane de mareșal! Nope! Doar dosare! Din alea roșii!

Abia de acum, românul o să-și facă popcorn și o să se uite la voi cum o să vă sfâșiați între voi, ca niște putori care sunteți. A venit vremea ca sistemele să moară! Cu voi de gât! O să ziceți că și domnul în cauză,

de a ieșit din urne e al sistemului. Corect! Nu poți să accezi pe asemenea paliere dacă nu știi unde sunt ușile. E foarte bine. Dar poate fi omul Sistemului! Țăla, cel mai important! Că doar locul în care e așezată România pe hartă, este foarte important. Între Est și Vest. Între așa zișii tirani și lumea liberă, mă! Adică, între Putin și Trump. Doi coloși care sunt mari prieteni pe sub masă, dar la vedere, adică politica externă, sunt dușmani istorici. Așa se vor livrați! Și mai avem și pe actorășul ăla ratat, care ducea un război în poze, video conferințe și vizite oficiale. Să fie aplaudat. Și „salvat”! S-a dus naibii tot. Pentru voi, sistemelor! Sistemul cel mare v-a tras-o de o manieră impecabilă. În tăcere! Pe vot tăcut! Păi, nu era nevoie de unul care știe hățșurile lumii Sistemului? Ba da! Păi nu era nevoie de un om care știe cum e cu finanța mondială și care vorbește limba lui? A Sistemului?! Păi, i-a de vezi! Că omul vorbește și pe limba lui Trump și pe limba lui Putin! Și mai cunoaște și mecanismele lui Îțic! Adică dincolo de ce se vede, omul e al lui! Al Sistemului! Dar știe ce face, de ce face, ce zice și mai ales cum le zice. Că tonul face muzica și muzica face coregrafia. Politică de data asta. A știut Sistemul că va veni și ziua când o să fie nevoie de el. A venit!

Vom vedea dacă în turul doi va spulbera realmente totul. Indiferent de cine sau cum se va numi persoana în cauză! Valul venit e prea mare ca să mai poată fi oprit. Să vedem cum e și cu un independent de borfașii politici de până acum. Că omul are verb! Și e impecabil ca și apariție. Că și actor pentru scena politică. Doar de el depinde dacă va ști când să spună da sau nu. Și de Sistem! Țăla suveranist de data asta. Și poate România chiar se va transforma într-un jucător care chiar ar putea conta la nivel macro. Uneori trebuie să ne aducem aminte că pionii uniți au puterea regelui. România a demonstrat acest lucru! A fost un joc de șah impecabil! În tăcere au fost decapitați politic toți cei care se credeau invincibili. Așa da!

Eu nu neg holocaustul, eu neg participarea românilor la holocaust!...

Ion Coja

În Aflu din presă că am fost dat în judecată de „evreimea română” pentru vina de a fi negat Holocaustul!... Ca principiu, consider că nu este în regulă pentru democrația noastră să instituie legi care să condamne penal opinia pe care unii o pot avea asupra acestui subiect care este Holocaustul. Opinia că nu a existat... Sau altă opinie, oricare ar fi! Facă și gândească fiecare cum îl taie capul!... În fapt, însă, eu nu știu să existe cineva, un autor, istoric profesionist sau amator, un text deci, care să fi afirmat că Holocaustul, că genocidul antievreiesc nu a existat. Cât am citit și eu din literatura „negaționistă”, cea catalogată ca atare, au fost texte care negau dimensiunile atribuite Holocaustului: șase milioane de evrei... Dar nu se nega în sine tragedia evreiască – o putem numi și holocaust, trăită în acei ani. Repet, eu nu am întâlnit autori și texte, cărți, care să nege suferințele și persecuțiile de care evreii au avut parte în perioada 1939-1945. Aceste texte, textele numite azi negaționiste, contestă cifrele, considerându-le exagerate, iar textele mele identifică și alți vinovați pentru producerea sinistrului genocid, alături de germanii deja clasicizați. Bunăoară mulți autori, inclusiv evrei, vorbesc de participarea sovietică la acest genocid. Vorbesc de cruzimea glorioasei Armate Roșii care, de exemplu, când au eliberat lagărul de la Auschwitz, prima grijă le-a fost la depozitul de provizii... Căci germanii, părăsind Auschwitz-ul, din puținul lor le-a lăsat câte ceva de mâncare și prizonierilor pe care îi abandonau. Au mai eliberat sovieticii și arhiva lagărului, aflată azi toată la Moscova. Iar pe mulți dintre evreii găsiți în viață i-au urcat în vagoane, tot de vite, clasicele de acum, și i-au expediat în Siberia... Da, ați citit bine: după ce Auschwitz-ul a fost eliberat, un număr oarecare de evrei – nici până azi precizat, au mai stat câțiva ani în Siberia, tot în lagăr! Nici azi acest subiect nu este discutat pe îndelete, este un subiect tabu chiar și la vestitele muzee ale Holocaustului! De ce? Pentru că nu vor rușii! Arhiva bogată pe care rușii o dețin în materie de holocaust le permite să-i șantajeze pe cei care ar încerca să-i acuze oficial de participare la Holocaust.

Ba chiar unii autori, în principal autori evrei, vorbesc și despre partea de vină a evreilor. Da, au fost mulți evrei, persoane și chiar organizații evreiești, care s-au implicat din proprie inițiativă în „buna” desfășurare a holocaustului. Dar, conform modelului biblic Iosif și frații săi, acești evrei criminali de speța cea mai nenorocită au fost practic iertați. Probabil ca să nu vorbească prea mult. Cine a părut dispus să vorbească, a

fost ucis chiar în incinta tribunalului, în mod ostentativ și demonstrativ! „Cine face ca el, ca el o va păți!”

Așadar, care este cifra reală a evreilor holocaustizați? Mergem pe cifra inițială, vehiculată chiar înainte de a se fi terminat războiul sau acceptăm revizuirea ei? 6.000.000 este o cifră cutremurătoare, care îți „îngheață” mintea. Îți stă în loc și nu mai poate să facă un pas! Cum să poți pricepe asemenea hecatombă?! În mod natural, aș zice în mod instinctiv, cauți argumente pentru a scădea dimensiunile abominabile ale ticăloșiei omenești care a produs acest fenomen în vecii vecilor rușinos pentru speța umană, a noastră... Eu unul m-am bucurat ori de câte ori am găsit asemenea argumente, argumente cum că este mai mic numărul evreilor holocaustizați, că, deci, ființa umană nu ar fi decăzut chiar în ultimul hal posibil! Cu atât mai mult când argumentele erau oferite de autori evrei. Cred că 95 la sută din ce am scris pe acest subiect se bazează pe autori evrei... Firește, mult mai bine informați decât mine asupra subiectului! Componenta cea mai cumplită a Holocaustului au fost, desigur, cei 900.000 (nouă sute de mii) de evrei pe care nemții i-au făcut săpun! Pe la mijlocul deceniului '70 însă, cercetătorii din câteva universități americane, urmați de cei de la institutul Yad Vashem din Israel, au constatat că în mostrele considerate săpun „evreiesc” și expuse cu pioșenie prin toate muzeele nu era nici urmă de ADN sau altceva de natură umană. Cum evreii sunt considerați de toți specialiștii că ar fi și ei oameni, concluzia se impunea de la sine: evreii nu au fost făcuți săpun. Drept care numărul evreilor morți la Holocaust se cuvine să fie micșorat cel puțin cu acei 900.000...

Cred că orice om normal de pe această planetă ar trebui să se bucure aflând că 900.000 de evrei au fost „salvați” de la o moarte atât de degradantă. Cunosc, însă, evrei și neevrei care te acuză de anti-semitism dacă le vorbești de cei 900.000 de evrei pe care nemții i-au făcut, zice toată lumea, dar până la urmă nu i-au făcut săpun, zic specialiștii! Te acuză de negaționism! Literalmente, le pare rău să fie corectă informația că nemții nu au făcut pe nimeni săpun. O idee, desigur, negaționistă. Se pare așadar că, după mintea unora, primii negaționiști au fost specialiștii în chimia organică, din Israel și S.U.A., care nu au găsit nici urmă de evreu în săpunul sanctificat vreme de trei decenii ca dovada supremă a Holocaustului. Ca un soi de „sfinte moaște” ale Shoah-ului. S-au dovedit false, din fericire. Din păcate, cei mai mulți evrei și neevrei știu mai departe că Holocaustul include și acest capitol macabru cum

nu se poate mai: evreii făcuți săpun... Oameni făcuți clăbuci... La fel s-a dovedit că și vestitele abajururi și mănuși făcute din pielea, din epiderma unor evrei, erau din piele non-umană, ca să nu zic – și cineva să se supere, că pielea acelor... evrei s-a dovedit a fi piele de câine câine, iar nu de câine de evreu, de om, deci! ...Nici această veste nu a bucurat pe toată lumea. Fără săpun și fără abajururi holocaustul li se pare unora că-și pierde din sumbra și funesta sa măreție... (O reacție similară am văzut la românii care refuză să creadă că răscoala din 1907 a produs numai vreo trei sute de victime, iar nu 11.000... Ce să mai zic de dezamăgirea celor care acceptaseră cu atâta entuziasm ideea că la Timișoara din ordinul lui Ceaușescu au fost omorâți 60.000 de românași! Nu le-a venit deloc ușor să împartă cu o mie!... Dezamăgirea a fost evidentă! Cu 60 de victime nu ai loc în niciun Guinness Book! Nu te bagă nimeni în seamă!... Așijderea, unii susțin că în temnițele comuniste au murit circa 6-700.000 de români și se uită urît la cei care spun că, din fericire, nu au fost nici măcar o mie...)

În ultimii ani, unii neagă existența camerelor de gazare în care ar fi fost uciși câteva milioane de evrei. Cum nimeni nu i-a acuzat pe români că au avut în Transnistria camere de gazare, subiectul mi-e necunoscut. Nu l-am cercetat în vreun fel! Nu știu cine are dreptate. Dar tare mult m-aș bucura dacă până la urmă se va dovedi că acele camere de gazare sunt la fel de adevărate ca și săpunul evreiesc. De ce m-aș bucura? Din solidaritate cu ideea de demnitate umană! Nu din anti-semitism sau simpatii naziste, nemțești. Și cred că orice evreu normal ar trebui să resimtă la fel contestarea camerelor de gazare, cu speranța că această contestare se va confirma! Doamne, ajută! Și slavă să ridicăm Domnului dacă nemții, frați de-ai noștri, oameni ca și noi, nu au împins comportamentul lor aberant, inuman, până la a gaza nu numai păduchii, ci și pe evrei, frați de-ai noștri, oameni ca și noi...

În piesa Credința, pe care am scris-o în 1977, într-un moment de mare tensiune al piesei i-am pomenit, mai exact spus i-am invocat pe cei 6 000 000 de evrei uciși de nemți în „cadru”, organizat nemțește, al Holocaustului. Eram convins că au fost șase milioane! La vremea aceea știam că, din cele șase milioane, numai la Auschwitz muriseră patru milioane! Abia din presa de azi, occidentală și antinegaționistă, aflu, însă, că la Auschwitz au murit „numai” 1,1 milioane de evrei, printre care și mulți țigani și polonezi! Tot despre cei 6 milioane de evrei, în care am „crezut”, am scris și în mai multe articole publicate în Flacăra de odinioară, precum

și în 1986, în cartea Transilvania. Invincibile argumentum, apărută în 1991, unde un capitol întreg, capitolul Omenia românească, este dedicat holocaustului. Acolo vorbesc tot de 6 000 000 de evrei uciși de autoritățile naziste... Deci, de unde și până unde eu negaționist, când înaintea mea au fost propriu zis negaționiste autoritățile evreiești de la Yad Vashem și alții, mult mai bine informați decât subsemnatul, care au contestat cifra șase, de milioane?!

Dar și mai mult se impune altă întrebare: de unde atâta interes pe capul meu pentru acest subiect: holocaustul? Altă grijă n-am avut? Explicația este simplă: ca profesor de limba română, ca persoană interesată, câteodată chiar pasionată de fenomenul românesc, am văzut în comportamentul românilor față de evrei nota semnificativă care face diferența între noi și „ceilalți”! Era un loc comun înainte de 1990, unanim acceptat și de evrei – evreii din Țară și cei din Israel și de aiurea, că atât statul român, cât și românii, cu excepții ne semnificative, au refuzat să dea curs insistențelor și presiunilor venite din afară, de la „comunitatea europeană” a anilor '40-'44, prin care ni se cerea să participăm la exterminarea evreilor! Nu ne-am aliniat curentului european, nu ne-am integrat în... Europa acelor ani, faptă care mie, ca român, îmi stârnea, nu neg, cele mai mari satisfacții și mândrii naționaliste! Era o dovadă că nu întâmplător cuvântul românesc omenie nu are echivalent propriu zis în alte limbi! Și îmi tihnea, desigur, să fac comparație mai ales cu cele pățite de evreii din Ungaria, în condiții istorice identice. Winston Churchill se pronunțase limpede cu privire la acest subiect, afirmând că modul cum s-au purtat ungerii cu evreii constituie „crima cea mai abjectă din istoria umanității”. Evident, Churchill nu știa ce vorbea... Știe Elie Wiesel, care pune azi crimele honvezilor unguri pe seama jandarmilor români! Adică îl... neagă pe Churchill! Să fie sănătos! Negaționistul dracului!... Pușlamaua!

Așadar, ceea ce m-a interesat nu a fost istoria evreilor, „problema evreiască”, nu am nici un sentiment special pentru evrei, ci m-a interesat fenomenul românesc. La fel, nu m-a interesat istoria turcilor sau a maghiarilor, ci numai momentul în care istoria i-a pus față în față cu noi, românii. Ș.a.m.d... Specificul românesc a fost o temă de reflecție pentru cei mai mulți intelectuali români. După părerea mea, acest specific s-a manifestat în istorie cel mai pregnant în împrejurările în care românii au fost în situația de a dispune ei de soarta unor adversari, a unor inamici. Am fost bucuros să constat că în gena românească este înscris modelul Dromichete, celebrul

și uitatul prinț geto-dac. Care s-a purtat cu prizonierii într-un mod unic de omenos în toată antichitatea. Un veritabil creștin avant la lettre!... Cam la fel s-au purtat și românii cu prizonierii turci la 1877, la Budapesta în 1919, mai apoi în Transnistria și Odesa, ca armată de ocupație... Cunosc din familie cum s-au purtat românii cu prizonierii ruși în 1941-44, iar despre ceea ce au pățit aviatorii anglo-americani căzuți prizonieri la nord și la sud de Dunăre avem mărturii net distincte: la sud de Dunăre au fost uciși după torturi sălbatice, iar la nord de Dunăre, adică în România, au fost tratați aidoma ca pe vremea lui Dromichete... Acest comportament am știut că l-au avut românii și față de evrei. Un comportament care i-a singularizat în pozitiv față de multe alte popoare, în primul rând față de vecini! M-am simțit bine, ca om și ca român, să constat acest comportament literalmente excepțional. Din păcate excepțional... Iar și mai regretabil este că despre această „genă” românească nu se vorbește mai nimic, mai ales în manualele noastre școlare!...

Am afirmat public această poziție a mea atât înainte, cât și după 1990. Azi, pentru această poziție sunt pus la stâlpul infamiei de către, citez, „evreimea română”. Plus câțiva fripturiști autohtoni. Alde Mircea Dinescu, Stelian Tănase etc. Eroarea este totală și deloc nevinovată!

Că veni vorba de „stâlpul infamiei”, fac o corectură: în decembrie 1940, la Hârșova, evreul Spiegler și trei țărani români au fost puși la stâlpul infamiei pentru speculă. Se afirmă că din pricina frigului evreul Spiegler a sucombat. Aduc vestea cea bună: d-l Spiegler n-a murit atunci, ci mult mai târziu. Știu asta din familie, căci tata era prieten bun cu d-l Spiegler, drept care în ziua „aceea” s-a simțit dator să ia o mașină de piață din Constanța, s-o încarce cu bunătăți și câți prieteni au mai încăput, și să meargă la Hârșova, la locul cu pricina, unde au mâncat și au tăifăsuț cu toții ore în șir, până s-au scurs orele de zi lumină cât dura pedeapsa legionară cu vestitul stâlp! Nu este singurul gest pe care taică-meu l-a făcut solidar cu evreii din Constanța, în ajutorul și susținerea acestora, la fel cum nici tata nu a fost singurul român din Constanța care a avut acest comportament absolut normal și banal pentru un român. Greu ar fi să fie găsit constănțeanul care să fi întors spatele unui evreu constănțean aflat la nevoie... Aflat la... aman! Dar trebuie precizat că nici un evreu din Constanța nu s-a confruntat atunci cu pericolul de a fi ucis pentru că era evreu!

- continuare în pagina a 4 a -

- urmare din pagina a 3 a -

Cu toate acestea, tata a făcut și lucruri ceva mai deosebite, despre care m-am oferit să dau informații complete celor interesați, bunăoară ambasadorului american evreul Alfred Moses, care se lăudase în public că este foarte interesat să-i scoată din anonimat pe românii care s-au ilustrat prin omenia lor față de evrei în timpul Holocaustului. Am făcut greșeala de i-am scris individului, am publicat și scrisoarea, n-am primit, însă, nici un răspuns! Nici măcar vreun reprezentant al „evreimii române” nu s-a „autosesizat” ca să mă caute...

Procuratura și mai puțin. Am abandonat subiectul pentru totdeauna. Îl las să rămână uitat, așa cum a vrut tata și cum, de altfel, șade bine binelui făcut unui om aflat la necaz! (Undeva, într-un colț ascuns al minții mele, îmi zic că, totuși, evreii, care sunt atât de minuțioși în a inventaria și răzbuna toate vexațiile pe care le-au suferit, vor fi contabilizând cu aceeași acribie și binele de care au avut parte, că n-a fost puțin! Nu am nici un motiv să cred asta, dar, totuși, o cred! Și mai ales sper! Ca năucu'... Adică sper să aflu din arhivele evreiești tot răul sau binele de care evreii au avut parte din partea răposatului Zaharia Coja! Dumnezeu să-l odihnească...)

Așadar, a face revizuirea unor cifre, de data asta a cifrelor privitoare la Holocaust, este o operațiune curentă în istoriografie, cu totul normală, care nu implică cu necesitate intenții anti-evreiești, de diminuare ori de reconsiderare a suferințelor îndurate de victime! Ultima revizuire de care am cunoștință îi aparține d-lui Viorel Roman, (evreu?) care, zilele trecute, a publicat o statistică, preluată din surse evreiești occidentale, la al cărei capăt conchide că dacă Hitler i-ar fi ucis pe toți evreii aflați „la dispoziția sa”, ar fi făcut un număr de cel mult 1,5 milioane de victime. Așadar Hitler nu a avut „material” uman din care să confecționeze un holocaust pentru 6 milioane de persoane... Citez din articolul Antonescu și evreii între Orient și Occident: „Numărul victimelor poate fi astfel estimat între 1 și 1,5 milioane de evrei. Mai mult nu stăteau la «dispoziția» lui Hitler... Oricum, chiar și acest număr este mai mult decât suficient pentru a condamna un genocid”.

Nu este exclus, însă, ca, în final, această revizuire, corect făcută, să mărească numărul victimelor, nu neapărat să-l scadă! După cum spuneam, „contribuția” sovietică la holocaust, deși certă, încă nu poate fi

precizată sub aspect numeric! Din păcate, nu se face nici un efort în acest sens, ceea ce este greu de acceptat și de înțeles, mai ales din perspectiva românească. Este mult mai certă participarea sovietică la holocaust, dovedită în fel și chip, în comparație cu participarea românească, pusă la îndoială în primul rând de evrei, de evrei dintre cei mai serioși! De ce sovieticii sunt din start absolviți de orice vinovăție? Nu cumva evreii uciși sau numai deportați de sovietici sunt contabilizați ca victime ale altora, ale românilor? Iată, în ecuația din Transnistria, unde este localizat holocaustul „nostru”, un element important îl constituie numărul evreilor care, de voie sau fără de voie, au însoțit Armata Roșie atunci când aceasta, în vara lui 1941 s-a retras din Basarabia. Fără nici o probă, autorii evrei holocaustizanți afirmă că au fost „în jurul” a o sută de mii. O cercetare serioasă ar putea duce la revizuirea acestui număr. Nimeni nu poate să spună pe ce se bazează invocarea numărului 100 000, altminteri suspect de rotund! Și sigur inexact! Nu vreau să revin asupra argumentelor pe care, de-a lungul ultimilor 10-15 ani, le-am invocat pentru a demonstra absența atât a intențiilor de genocid, a dispozițiilor oficiale, cât și a faptelor săvârșite de români care să fi dat consistență acestor intenții. Din documentele și probele avute la dispoziție nu rezultă că Ion Antonescu a dus o politică de exterminare a evreilor. Dimpotrivă, pe mulți români i-am auzit criticându-l, mai exact spus înjurându-l pe Ion Antonescu pentru politica sa de protejare a evreilor. Chiar așa! În sensul că, în timp ce românii degerau de frig la Stalingrad sau în prizonieratul din Siberia sau de la Vorkuta, evreii erau scoși să curețe zăpada pe Calea Victoriei. Că și ninge la București zi de zi!...

Mărturisesc, însă, că siguranța mea de sine, pe care o aveam când decretam nevinovăția românilor, a părinților noștri, ezita, totuși, când ajungeam la contabilizarea evreilor pe care i-a ucis în Transnistria tifosul exantematic. Era limpede că regimul antonescian, arogându-și dreptul de a-i strămuta pe evrei din casele lor în Transnistria, își lua astfel și răspunderea de a se îngriji de soarta celor deportați. A la guerre comme a la guerre, dar nu putem pune totul pe seama vicisitudinilor inerente războiului, altminteri binecunoscute și cele mai multe previzibile. Faptul că tifosul a făcut atâtea victime printre evrei nu poate fi pus numai pe seama „murdăriei” în care ghetoul i-a obișnuit pe

evrei să trăiască! Eu unul nu am acceptat această explicație și am considerat că acesta este și punctul slab al demonstrației mele cum că „românii nu sunt de vină”! Am așteptat să mă clarific asupra acestei probleme. În urmă cu câteva luni, comisia pe care Vatra Românească a alcătuit-o, în replică la comisia Wiesel, pentru a cerceta „holocaustul” din România, a intrat în posesia raportului integral pe care l-a redactat în 1943 Crucea Roșie Internațională în urma inspecției și anchetei desfășurate în Transnistria. Raportul, pe cât de neutru, pe atâta de amănunțit, dovedește că, într-adevăr, nu a existat o politică românească de genocid antievreiesc, că autoritățile românești s-au străduit să le facă evreilor condiții cât mai omenești de supraviețuire, în limitele posibilităților. În mod clar rezultă din raportul C.I.R. că nu se poate vorbi de intenții malefice, criminale etc. Vom da publicității acest raport, cât de curând. Din el se desprinde, totuși, gravitatea consecințelor pe care le-a avut tifosul exantematic în interiorul comunităților evreiești din Transnistria: zeci și sute de morți, cu miile... Chiar nimeni să nu fie de vină?!

Desigur, cineva a fost de vină și pentru miile de români, militari și civili, pe care i-a răpus același criminal: tifosul exantematic. Dar în spatele criminalului de tifos nu se află și nepăsarea ori incompetența unor autorități sanitare românești? Era oare greu de prevăzut că aceste autorități nu vor putea face față încercărilor la care o deportare îi expune pe niște civili în nici un fel pregătiți să reziste regimului dur de strămutare în necunoscut? Da, cineva trebuie să dea socoteală și pentru soldații români care au murit pe front din pricina unei asistențe sanitare precare, iar nu de glonțul inamic! La fel, trebuie dat socoteală și pentru evreii strămutați în Transnistria și care au murit pe acolo, dar nu au murit nici gazați, nici făcuți săpun sau abajururi, cum șade bine unui holocaust desfășurat regulamentar, ci au murit de tifos!... Cine se face vinovat de moartea lor? Chiar dacă moartea lor nu se poate numi holocaust sau genocid, ci moarte naturală?! Ei, bine, slavă Domnului, nu românii se fac vinovați de „moartea naturală” a acelor mii de evrei! Oricât de corecte ar fi fost măsurile de prevedere a apariției tifosului exantematic printre soldații români sau printre evreii români strămutați în Transnistria, totul se pare că ar fi fost în zadar, și asta pentru motivul nefericit și nicum acceptabil că molima de tifos exantematic care a ucis milioane de vieți în timpul

războiului a fost provocată, cu intenție, de mâna criminală a unor formații militare speciale, care, în locul spadei sau a automatului, au mânărit arma lașă, perfidă și diabolică, pe care legile scrise și nescrise ale războiului o repudiau cu indignare și dispreț: arma bacteriologică. Nu este târziu măcar acum să aflăm dacă, într-adevăr, în Al Doilea Război Mondial unii beligeranți au avut acest comportament dezgustător, folosindu-se de cea mai josnică strategie de luptă. Și nu cred că ar fi lipsit de interes să aflăm tot ce se mai poate afla despre aceste activități care nu au avut nimic comun cu onoarea militară, cu dreptul la legitimă apărare, cu demnitatea umană.

Este știut că, după război, învingătorii dictează nu numai condițiile de pace, ci și versiunea pe care istoriograful o vor pune în circulație cu privire la desfășurarea ostilităților. O asemenea versiune ascunde în mare măsură adevărul, scăzând drastic din meritele celor învinși și ascunzând cu grijă fărădelegile comise de cei victorioși! Această regulă se aplică dintotdeauna, dar nu pentru totdeauna. De la o vreme, adevărul începe să iasă la vedere, la cunoștința tuturor! Un astfel de adevăr pare a fi și acesta, enunțat mai sus: armatele aliate, mai pe scurt anglo-americanii, au avut și au folosit arme biologice și bacteriologice, arme interzise de comunitatea internațională, fiind răspunzătoare direct de ravagiile făcute de tifosul exantematic în rândul populației civile și al combatanților inamici!... Nu putem să nu facem legătura între această informație (sau ipoteză!) și binecunoscuta molimă de tifos în care au murit așa de mulți evrei în Transnistria! Contează numărul lor, desigur, dar contează la fel de mult și cauzele morții lor atunci când aflăm cine de fapt i-a condamnat la moarte și i-a executat! Nu românii, o mai spun o dată! Mii de evrei și neevrei, inclusiv dintre gardieni, au murit și la Auschwitz, răpuși de același tifos exantematic de import, de peste ocean.

Aflasem, cu doi ani în urmă, din cărțile domnului Radu Theodoru despre acest aspect pe care filmele de la Hollywood l-au ratat: ingeniozitatea yankeilor care, prin cele mai fair play mijloace, s-au priceput să răspândească în Europa adversară microbii cei mai made in U.S.A.... De care s-au folosit și la ei acasă, producând la vremea potrivită genocidul indienilor... Am impresia că istoricii de meserie cunosc multe pe acest subiect! Îi invit să nu mai ascundă adevărul din felurile și bine cunoscutele lor

motive! Aceste motive nu au valabilitate nelimitată! Au expirat! După mai mult de 60 de ani de la încetarea ostilităților, cred că măcar nepoții și strănepoții beligeranților au dreptul să afle tot ce se mai poate afla despre cum s-a desfășurat marele meci. Au trișat cumva învingătorii, au încălcat regulamentul? Au folosit procedee interzise? Etc. etc.

Avem dreptul la adevăr și au acest drept în primul rând victimele și urmașii acestor victime. Deci și evreii. Dacă în Transnistria au murit de tifos mii de evrei, ipoteza că tifosul acela a fost provocat de o mână criminală suntem obligați s-o verificăm pe toate fețele. Iar când spun suntem, adică noi, mă gândesc și la evrei, chiar dacă ei nu se vor grăbi să-i facă și pe anglo-americanii vinovați, eventual în locul nostru. Vezi cazul Struma, rămas tot în „palmareșul” românilor...

Altminteri, dacă stau să-mi aduc bine aminte ce a fost atunci, mă întreb de ce oare noi, copiii, eram cu insistență sfătuiți ca, dacă găsim ceva pe jos, un stilou sau vreo cutiuță, să nu ridicăm acel obiect, s-ar putea să ne explodeze în mână! Este ceva adevărat în zvonul de pe atunci, cum că anglo-americanii semănau astfel de mine personale pe teritoriul inamic? Există vreun caz real petrecut în anii aceia?... Mă adresez cu această întrebare cititorilor și celor bine informați, cu rugămintea de a-mi transmite ceea ce știu pozitiv pe acest subiect... Are vreo legătură cu holocaustul? Cum să nu aibă?!

P.S.: Poate nu strică și un citat. Îl voi da cu ajutorul domnului Mircea Dogaru, care a publicat de mai multe ori așa numitul Document Werth, emanație a serviciilor de spionaj maghiare, document de strategie anti-românească. Îl citez așadar pe Henrik Werth, șeful Statului Major al armatei horthyste: „Doresc să mă ocup și cu pregătirea războiului bacterian, în așa fel ca realizarea acestui proiect să se facă numai în caz de război și exclusiv pe teritoriul României. Din acest motiv, lucrările preliminare privind experimentările și organizarea personalului nu se vor executa deocamdată decât la noi în țară. Trebuie să arăt, în acest loc că, conform informațiilor obținute din surse demne de încredere, puterile occidentale se ocupă de această problemă intens.”

Colivă, nu pentru, ci aproape ca din trup de țară...

Cezar Adonis
Mihalache

Astăzi, sistemul se teme că pierde... Simte că pierde... Și cum nu poate lua în considerare o asemenea alegere a românilor (pe fond, dreptul lor de a alege) ar pune și arma în mâna unor tribunale de sistem... Să-i curețe, să-i elimine, să-i șteargă din orice buletin, de votat, de votant, pe toți cei ce i-ar putea deforma gura strâmbă până la a se devora... Or, acum e clar că dacă sistemului îi face trebuință, nici o lovitură de stat, nici o crimă de națiune, nici o sfărâmare teritorială, de granițe, la schimb cu abulice vize și spații de „liber” tranzit, inutile deja într-un sistem căpușat cu bariere și garduri, nimic din toate acestea nu va fi nicicum acel ceva totuși „prea mult” chiar și pentru un sistem umflat în hidoșenie manifestării sale cu lături din sine... Și își va arunca balele ucigătoare de drepturi, libertăți, decizii, destine și vieți peste orice nu îi va fi convenabil. Va amenința, va manipula, va șantaja și va executa tot ce îi poate fi un cui smulgându-i hainele hidoșeniei din straturile de peste treizeci de ani.

Maria Diana
Brăgaru

Îmi e din ce în ce mai clar un fapt care mă cutremură. Omenirea nu mai are niciun viitor. Cel puțin nu omenirea rațională. Viitorul este al AI. Inteligență Artificială. Atât la propriu, cât și la figurat. Roboții ne vor înțelege. Iar umanoizii vor fi robotizați cu totul înainte chiar de a li se introduce microprocesoare sau chip-uri în trupuri. Procesul a început deja, se află în plină ascensiune, se întinde precum pecinginea. Nu o pandemie creată de un virus ne va ucide. Ci pandemia creată de virusul prostiei. Prostia este doar avangarda răului absolut. La umbra ei se creează condițiile necesare înfăptuirii celor mai îngrozitoare crime. Prostia generează frică, frustrare, brutalitate, impulsivitate, violență, atrocități. Cele sub zece procente de oameni neatinși încă de analfabetism și analfabetism funcțional vor fi reduse la tăcere, călcate în picioare, lapidate de către masele proaste, nervoase și foarte harnice în dorința lor de apartenență la „elită” cu orice preț. Absurdul este promovat zilnic în aceeași măsură de către cele două tabere ideologizate, aflate în conflict. Susținătorii fanatici ai teoriei conspirației nu sunt cu nimic mai prejos față de fanaticii susținători „woke”, progresiști, ai Noii Ordini. Nonsensul, frac-

Este un moment de cotitură... Pentru noi, pentru țară, pentru destinul nostru... Pentru că, după deja întâia lovitură de stat acceptată de noi, excluderea unui cetățean al României din cursa alegerilor (după ce prea muți alți cetățeni au fost excluși din dreptul lor de a vorbi, de a scrie, de a gândi public și a enunța idei contra sistemului) a venit această hidoasă intenție a sistemului, prin paraziții care ne conduc umflându-se dintr-o colivă din trup de țară pe care o vom plăti tot noi, generații după generații, voind chiar anularea alegerilor... A rezultatelor, a procesului electoral în sine... Deși, dacă este ceva ce trebuie anulat în această țară, dacă este ceva ce trebuie extirpat din gingia cangrenată pe o osatură politică „metastazând” economia țării, veniturile oamenilor, demnitatea națiunii, mândria cetățenilor, binele zilei de mâine, atunci este vorba tocmai de pecinginea mergând cu jalba la UE pentru sfârșirea țării... Azi, prin paginile de buletin electoral și urnele cu trântori de sistem pângărind votul... Dar mâine, poate, sfârșecând de-a dreptul pământurile, granițele, meleagurile, frontierele, apoi oamenii...

Și este grav... Iar pentru crima de a fi încercat să-i pună pe români unii împotriva altora, toți cei ce s-au îndreptat împotriva națiunii ar trebui să meargă la pușcărie... Cu un glonț în loc de cătușe... Pentru crimele lor de țară... Căci, noi, în țara noastră, nu mai avem voie a scrie despre noi, despre istoria noastră, despre demnitatea, mândria și neaplecarea înaintașilor... Noi, în țara noastră nu mai avem voie a fi aleși, deși este dreptul fiecărui născut aici (și nu, iaca, făcut din scârbavnică vomă străină)... Noi, în țara noastră nu mai avem voie să fim în afara „spațiilor” (de exprimare, dar și de liberă gândire) decise de cei contra noastră... Nu mai avem voie să fim români... Și sunt în stare să dea și țara pe mâna străinilor dacă lor le rămâne suficientă parte din fleica în care și-au îngropat dinții până la gingii. Iar de nu vor reuși să-i facă pe veneticii la care s-au pus slugi stăpâni aici, atunci nu vor avea măsură în a nu da foc țării și a nu ne trimite la război... Pentru a le face loc altora să treacă prin noi... De vom ajunge poate a regreta brutalitatea celor ce ne-au călcat pământurile în trecut, dar pe care am reușit să-i alungăm, față de

răutatea, ura, scârba hienelor ce stau la pieptul țării de peste trei decenii.

Hidoșenia sistemului a ieșit la iveală pe mâna noastră de votanți, încercând a improșa, spre definitivă noastră lehamite, toată frumusețea din acel prea puțin din prea rarul acestor decenii postdecembriste: decizia unei țări cândva neatârnată! Și nu trebuie să-i lăsăm carecumva să ne fure și acest ultim dinte din furcile înaintașilor... Căci, după, nu vom mai fi nici măcar niște epigoni, nici niște înstrăinați în propria țară (dar măcar încă aflați într-una a lor), ci acei izgoniți, alungați și striviți până la moarte.

Și, în cele din urmă, chiar de ar fi vorba despre părți ce s-ar confirma din acuzațiile lor „scenaritate”, insinuând perturbarea alegerilor, totuși, nu este vorba de o intervenție directă asupra sistemelor de vot și numărare! Doar dacă nu cumva „tik-tok” -ul a preluat STS -ul! De aceea, dincolo de orice acuzație de „spălare pe creier” a acelora ce utilizează astfel de rețele sociale (una dintre cele mai mârșave etichetări la adresa cetățenilor, pe care sistemul îi reduce, iată, la niște idioți care mâine nu vor mai avea

poate dreptul, să voteze), sub vari confabulații servite drept acuzații de influențare, și cu unele tente de manipulare (dar nu asta fac toți aceia care fac campanii, nu asta fac toți politicienii și liderii, candidații și chiar oamenii de rând când vorbesc, când se raportează sau sunt raportați la politică?!), nu avem, de fapt, nimic concret... Căci acuzația de influențare, și stampilarea „la comandă”, poate „în orb”, dar într-un orb mai degrabă datorat lipsei de educație (politică și de comportament social) a tinerilor, și nu numai, fără o dovadă a preluării procesului de numărare a sistemului „din afară” (dacă ar exista, da, am avea un punct de plecare, dar cum ar fi posibilă o așa grozăvie când STS -ul și toate celelalte alte sisteme sunt impenetrabile, nu?!), în afara unor asemenea, nu posibilități, nici măcar impresii că „s-ar putea să”, ci a unor confirmări certe, cu date și număr de accesări și intervenții „din afară”, dar și cu gradul de influențare a rezultatelor, nu, nu avem despre ce să vorbim!...

Homo Sapiens a fost „hack”-uit...

turile logice, lipsa de cultură generală, lipsa unui bagaj minim de cunoștințe și de bunsimț elementar afectează în egală măsură ambele tabere, îndoctrinate la extrem. De aceeași lipsă de cunoștințe „beneficiază” și acel procent din populație care își duce zilele neinteresându-se de absolut nimic în afară de „valorile promovate de „industria de divertisment” drept „succes în viață”. Procent destul de semnificativ, care nu face altceva decât să mănânce, să copuleze, să defecheze, să înghită și să cumpere, să consume absolut tot ce i se oferă – fără picătură de raționament în acțiunile întreprinse. Crunta realitate de care ne lovim în mod cotidian ne înfățișează un viitor crunt: numărul de imbecili va atinge în curând masa critică. Iar în acel moment, omenirea (așa cum o cunoaștem noi acum) nu va mai exista. Este de ajuns să ne uităm la clasa politică, la reprezentanții ei din toate țările. Este de ajuns să ne uităm la susținătorii potențaților, vedetelor, influențerilor și mai-marilor zilei. Este de ajuns să observăm de la cine iau „lumina cunoașterii” membrii societăților pretins dezvoltate și ne vom da seama că ne aflăm într-un Ev Mediu tehnologizat, dar la fel de întunecat și de criminal precum cel prin care am trecut deja. Nici nu ne dăm seama că politicile actuale, atât cele pretins naționaliste, cât și cele pretins democratice, sunt de fapt

politici neonaziste și neomarxiste într-o formă încă (ușor) diluată. Efectul Dunning-Kruger a lovit în plin populația lumii odată cu accesul larg al tăntălăilor plini de inițiative și idei la cârurile de tolmaci aspiranți la cluburile pe care ei le consideră „creme de la creme”. Lucrurile au „evoluat” într-atât, încât până și prostul satului a ajuns să sufere de o formă de narcisism care îl face să se considere special, treaz, inteligent, demn de a fi ales și considerat lider. Iar preinșii „evoluați” îi preiau ineptiile și le propagă cu viteza luminii drept „adevăruri absolute, irefutabile”. Oameni care acum câteva decenii de-abia treceau clasa sau ar fi fost internați în spitale de boli mintale pentru deranj sever conduc lumea, programează viitorul, elaborează politici de gen, emit teorii fantastice și fantasmagorice cu lumi paralele, invadatori extraterestri, sunt formatori de opinie. Mai terifiant, reînvie atât nazismul cât și bolșevismul nu doar ca ideologii, ci și ca manifestări în spațiul privat, dar și public. Am ajuns să trăim, ca societate, o formă de autism sistemic de tip Asperger. Mimăm că ne pasă de toate, însă nu întreprindem nimic altceva decât executarea comenzilor învățate prin dresaj, nu prin înțelegere și nici prin conștientizare. „Trezii” și „adormiți” deopotrivă, nu ne manifestăm în alt mod decât cel în care se așteaptă să reacționăm, răspunzând

cuminte (dar manifestându-ne visceral) tuturor întrebărilor cu răspunsuri sugestionate, care ne sunt induse prin metode psihologice primare. Metode care nu mai au absolut nimic subtil. Totul este pe față pentru că ne-am idiotizat ca specie în așa măsură, că nimeni nici nu se mai gândește să se ferească. Mai grav decât toate, vocile cu reală autoritate sunt copleșite de răcnete animalice ale prostimii care nici nu vrea să audă de rațiune. Prostime care neagă orice nu înțelege și va fi gata, cât de curând, și să suprimă fizic pe oricine va îndrăzni să îi contrazică lozincile și sloganele care i-au devenit crez, imn, religie. Asistăm la nașterea unei altfel de crime. Aș numi-o „crimen laesae stultitiae” – crima de jignire a prostiei. Prostul, prin definiție, este lezat și ofensat de simpla existență a unei persoane care, din întâmplare sau nu, cunoaște mai multe lucruri decât el. Acest fapt nu este o noutate. Tertullianus, în „Ad Nationes”, spunea acum aproape două mii de ani următoarele: „Din cauza orbirii prostiei lor, ei laudă ceea ce știu, dau vina pe ceea ce nu știu și dau vina pe ceea ce știu pentru ceea ce nu știu”. Primul scriitor Patristic a surprins într-o singură frază modul de manifestare al prostiei vexate, care se manifestă și astăzi – poate mai vizibil ca oricând. Mai mult decât în Antichitate, mai mult decât în perioada medievală,

mai mult decât în hitlerism, bolșevismului, comunism. Iar cum prostia are un profund caracter mimetic, ea se manifestă pregnant în spiritul de turmă. Practic, imbecilii se contaminează cu și mai multă neștiință și furie prin comportamentul de ciurdă. Cea mai contagioasă boală este stupidenia care trece de la unii la alții precum un virus informatic care, o dată pătruns într-un sistem, va prelua controlul asupra tuturor terminalelor pe care acel sistem operează.

Harari a avut dreptate. Homo Sapiens a fost hack-uit. Și de acum înainte, în lipsa posibilității reînălțării unui sistem de operare sănătos, omului i se vor arde toate circuitele care l-ar mai fi putut salva. În mod deloc neașteptat, acea *Χάραγμα* (tradusă drept „pecete”) despre care se vorbește în Apocalipsă, există deja în creierele multora. Si până să existe fizic ștanța la vedere nu mai este mult. Au fost îndeplinite toate condițiile necesare. Omul imbecil s-a ridicat pe sine la rang de zeu, morala creștină a fost înlocuită de o listă de pseudo-libertăți de toate felurile, care ne transformă și ne reduc la statutul de animale și sclavi. Sensul Cuvântului s-a denaturat, s-a deturnat. Omul a început să nege chipul și asemănarea Lui Dumnezeu în propria ființă, considerându-se drept „greșeală genetică”.